

Empresaris en la cruïlla

Una de les obsessions de Zaplana ha estat que els empresaris que li són afins mantingueren la connexió amb Francesc Camps. En canvi, l'actual president del Consell ha trencat la continuïtat també en aquest àmbit, i ha reprogramat les inversions previstes per l'anterior Consell. A hores d'ara, l'empresa es troba expectant, en la incertesa.

Expliquen, els qui ho veuen bé Francesc Camps que el primer dia que va ocupar el seu despatx al Palau de la Generalitat Valenciana alguns empresaris ja gosaren recordar-li que no podia oblidar els compromisos adquirits per l'anterior Consell: adjudicacions, subvencions, nomenaments, etcètera. Dies després, quan aquests mateixos empresaris compregueren que aquest nou papa no acceptava herències, el ministre de Treball, Eduardo Zaplana, va intentar fer entendre al nou president valencià que hi havia qüestions que estaven per damunt de la personalitat de qui guie la institució més important del País Valencià. "Va ser llavors –assenyala un dirigent de la Cambra de Comerç de València– quan Camps va comprendre que tenia un gran problema amb l'herència de Zaplana."

Diuen aquestes mateixes persones que Camps estava preparat per acceptar alguns peatges –com ara el de mantenir, encara que no augmentar, les injeccions de capital a través de les caixes valencianes, la CAM i Bancaixa, a Terra Mítica, parc temàtic en situació de fallida tècnica–, però no s'esperava que els beneficiaris del nou executiu autonòmic valencià foren els mateixos empresaris que durant vuit anys havien gaudit de l'excel·lència de l'expresident Zaplana.

La primera mesura adoptada pel nou Govern va ser la de crear una comissió delegada d'afers econòmics per avaluar els projectes econòmics i blocar aquells que no tingueren acceptació del Consell. Això volia dir que es trencaven els compromisos anteriors que significaren inversions superiors als, aproximadament, 100.000 euros. El canvi, pel que fa a la

política anterior de Zaplana, era radical. Obligava a "renegociar" cada projecte. Aquesta és la raó per la qual s'han paratitzat l'ampliació de l'IVAM, la privatització de RTVV i la demolició del teatre romà de Sagunt, una obra que exigeix un desemborsament multimilionari.

I encara s'hi afegia un altre problema econòmic més greu: l'inflat deute de la Generalitat Valenciana, el més alt de l'estat en relació amb el PIB per capita autonòmic, amenaçava amb una intervenció del Banc d'Espanya. Un alt funcionari de la Conselleria d'Economia valora que "Zaplana va gastar els diners que tenia, els que no tenia i els que podia tenir". Quan Gerardo Camps va arribar a la Conselleria d'Economia "les factures eixien de davall dels sofàs", segons aquestes fonts.

Camps sabia que, per controlar el deute, havia de reprogramar algunes de les grans inversions previstes i anunciades per l'anterior Consell. Algunes van ser descartades immediatament. Aquest va ser el cas de la cuirassa metàl·lica de l'IVAM. Esteban González Pons anunciava que era més important "construir escoles" que portar avant l'ambiciós projecte de Kosme de Baranano dissenyat per un despatx d'arquitectes japonesos. En el rerefons d'aquesta obra de l'IVAM s'amaga una multimilionària operació que havia de beneficiar "un dels grans amics de Zaplana", segons fonts del PP.

Hi ha més exemples. Com ara les subvencions directes a alguns mitjans de comunicació valencians, en detriment dels altres. Zaplana havia castigat el diari *Levante-EMV*, i fins i tot s'havien reduït dràsticament les ajudes al diari *Las Pro-*

José Luis Olivas, a l'esquerra, comparteix taula amb Camps i Zaplana en una conferència d'aquest últim. Olivas, que fou president de la Generalitat temporal quan Zaplana va marxar a Madrid, ara està a punt de ser el màxim mandatari de Bancaixa.

vincias, mentre que altres mitjans, com ara *Diario de Valencia*, que dirigeix el seu amic Jesús Sánchez Carrascosa, obtenien subvencions milionàries. Zaplana, durant els seus vuit anys de govern, havia aconseguit teixir un ecosistema comunicatiu al seu favor instrumentalitzant Ràdio Televisió Valenciana i utilitzant el capital de l'ens públic per afavorir les productores amigues i periodistes fidels, com ara Julián Lago.

D'alguna manera, Camps havia optat per imposar el punt final a aquestes pràctiques, amb el consegüent malestar d'alguns empresaris i amics personals de Zaplana. Però la gran batalla encara havia d'arribar. Perquè tot això passava quan ja se sabia que en breu s'hauria elegir un nou president de Bancaixa.

Sobre aquesta qüestió ja s'ha escrit la cronologia i s'han apuntat algunes causes. El president de l'entitat financera més important del País Valencià, Julio de Miguel, anunciava, per a sorpresa de tots, que no anava a seguir en el càrrec; a pesar que durant mesos havia mostrat la seua intenció de perpetuar-s'hi.

En els últims mesos, Julio de Miguel, executiu que va ser apujat per Zaplana i que no gaudeix de molt de prestigi entre el món financer, havia acceptat la filosofia del nou executiu valencià pel que fa a la necessitat de paraitzar les injeccions de capital a Terra Mítica. "Però el problema més greu no és el parc temàtic, sinó altres operacions financeres que afecten la Ciutat de les Arts i de les Ciències i altres projectes de l'anterior Consell", assenyalen veus del PP.

Zaplana, davant el risc de mantenir Julio de Miguel al capdavant de Bancaixa, va forçar la seua retirada. I va optar per apujar el també expresident valencià i militant del PP, José Luis Olivas, com a futur president de Bancaixa. La maniobra es va realitzar d'esquena a Francesc Camps. També l'elecció dels consellers de designació directa del Govern de la Generalitat. La negociació amb el PSPV-PSOE l'ha portat Serafín Castellano, portaveu del grup parlamentari popular, sense comptar amb l'opinió del conseller d'Economia,

Gerardo Camps. La resposta de Francesc Camps ha estat contundent: fa dues setmanes va substituir Luis Esteban al capdavant de la Sociedad Parque Temático de Alicante, SPTA, i ha col·locat un home de la seua confiança. Amb aquesta mesura, Camps es garanteix conèixer cap a on van els diners, just el que pretenia evitar Zaplana.

Són molts els qui pensen que la pau entre Zaplana i Camps és impossible perquè ja no queda més pastís per repartir, i cadascú té prou compromisos per necessitar reocupar l'espai que l'altre haja deixat. No solament en l'administració valenciana —on les navallades estan deixant un gran nombre de baixes en els dos bàndols—, sinó entre els empresaris i la clientela afí a cadascun dels contendents. Com diu un dirigent socialista, "al PP li passa el contrari que al PSPV-PSOE; el PP es descompondrà des del poder, que és com morir de glòria, mentre que nosaltres morirem en l'oposició, en la misèria." No li falta raó.

Miquel O. Ferrer